

# Kniha Daniel – sto čtyřicet jedna

## *Odhalení prorockého významu návratu papežství a osmého prezidenta*

Jeff Pippenger

2024-03-17

Nyní velmi pečlivě zkoumáme prorocké charakteristiky dějin, v nichž se papežství vrací na trůn země jako osmá hlava, to jest z těch sedmi hlav. Činíme tak, abychom pečlivě určili prorocké charakteristiky dějin, kdy osmý prezident, to jest z těch sedmi prezidentů, dovrší vytvoření obrazu papežské šelmy. Naše úvahy o těchto pravdách jsme započali horou Karmel a Herodovými narozeninami. Oba posvátné obrazy představují brzy přicházející nedělní zákon ve Spojených státech, který je rovněž znázorněn ve čtyřicátém prvním verši jedenácté kapitoly knihy Daniel.

Vstoupí také do nádherné země a mnohé země budou poraženy; avšak tito uniknou z jeho ruky: Edóm, Moáb a přední z Amónovců. Daniel 11,41.

Padělaný král severu vstupuje ve verši do nádherné země. Nádhernou zemí v dějinách starověkého Izraele byla země Judská a byla představena jako země oplývající mlékem a medem, a z tohoto důvodu, mezi jinými, byla nádherná. Byla nádherná proto, že Kristus si zvolil její hlavní město Jeruzalém za místo svého chrámu a za město, kde se rozhodl umístit své jméno.

Ode dne, kdy jsem vyvedl svůj lid z egyptské země, nevyvolil jsem ze všech izraelských kmenů žádné město, aby v něm byl vystavěn dům, v němž by bylo mé jméno; ani jsem nevyvolil žádného muže, aby byl vládcem nad mým lidem Izraelem. Ale vyvolil jsem Jeruzalém, aby v něm bylo mé jméno, a vyvolil jsem Davida, aby byl nad mým lidem Izraelem. 2 Paralipomenon 6,5.6.

Doslovná země Judy byla slavnou zemí pro doslovný starověký Izrael a Spojené státy jsou duchovní zemí Judy, slavnou zemí pro duchovní novodobý Izrael.

„Když země, kterou Pán poskytl jako útočiště svému lidu, aby ho mohl uctívat podle hlasu vlastního svědomí, země, nad níž byl po dlouhá léta rozprostřen štít Všemohoucnosti, země, jíž Bůh prokázal přízeň tím, že ji učinil úschovnou čistého Kristova náboženství, — když tato země prostřednictvím svých zákonodárců zavrhne zásady protestantismu a poskytne oporu římské odpadlosti při zasahování do Božího zákona, — tehdy bude zjeveno závěrečné dílo člověka hříchu.“ Signs of the Times, 12. června 1893.

Poté, co padělaný král severu v roce 1989, ve verši čtyřicátém, dobyl krále jihu (bývalý Sovětský svaz), dobývá pak i nádhernou zemí (Spojené státy). Ve verši čtyřicet jedna je slovo „země“ doplněným slovem a není zcela přesné, neboť při nedělním zákonu jsou oněmi „mnohými“, kteří jsou svrženi, lidé určité třídy, kteří před příchodem nedělního zákona znali rozdíl mezi sobotou sedmého dne a dnem slunce.

„Změna soboty je znamením neboli znakem autority římské církve. Ti, kteří s porozuměním nárokům čtvrtého přikázání volí zachovávání falešné soboty namísto pravé, tím vzdávají poctu

té moci, jejíž autoritou jediné je to nařízeno. Znamením šelmy je papežská sobota, kterou svět přijal na místo dne ustanoveného Bohem.

„Avšak čas přijmout znamení šelmy, jak je označen v proroctví, ještě nenastal. Doba zkoušky ještě nepřišla. V každé církvi jsou praví křesťané, nevyjímaje ani společenství římskokatolické. Nikdo není odsouzen, dokud neobdržel světlo a nepoznal závaznost čtvrtého přikázání. Když však vyjde nařízení vynucující padělanou sobotu a mocné volání třetího anděla bude varovat lidi před uctíváním šelmy a jejího obrazu, bude hranice mezi falešným a pravým zřetelně vytyčena. Tehdy ti, kdo budou i nadále setrvávat v přestupování, přijmou znamení šelmy na svá čela nebo na své ruce.

„Rychlými kroky se blížíme k tomuto období. Až se protestantské církve spojí se světskou mocí, aby podpořily falešné náboženství, proti němuž jejich předkové snášeli nejkrutější pronásledování, tehdy bude papežská sobota vynucována spojenou autoritou církve a státu. Nastane národní odpadnutí, které skončí jediné národní zkázou.“ Bible Training School, 2. února 1913.

Skupina „mnohých“, kteří budou svrženi při brzy přicházejícím nedělním zákonu, jsou ti, kdo budou pohnáni k odpovědnosti vzhledem ke světlu soboty, jež je světlem daným pro onu dobu, která je bodem obratu a krizí v dějinách jak církve, tak národů. Touto skupinou je církev laodicejského adventismu, která dospěla ke svému závěru putování pouští vzpoury. Právě tam jsou navěky vyvrženi z úst Páně. Laodicejský adventismus jsou ti, kteří byli povoláni ke světlu třetího anděla, buď při prvním Kádeši v dějinách od roku 1844 do roku 1863, nebo při druhém Kádeši v dějinách od roku 2001 až do nedělního zákona.

I řekl mu: Příteli, jak jsi sem vešel, nemaje svatební roucho? A on oněměl. Tu řekl král služebníkům: Svažte mu ruce i nohy, odvěčte ho a uvrhněte do temnoty vnější; tam bude pláč a skřípění zubů. Neboť mnozí jsou povoláni, ale málokterí vyvoleni. Matouš 22,12–14.

Hlas třetího anděla, ať již v roce 1844, nebo 2001, byl voláním ke svatbě. „Mnozí“, kteří jsou poraženi při nedělním zákonu, jsou těmi „mnohými“, kteří odmítli svatební roucho Kristovy spravedlnosti a místo toho se stávají součástí svatebního průvodu deseti králů k nevěstce z Říma. Pro toto manželství si člověk může ponechat své vlastní roucho, neboť k odnětí své potupy potřebuje jen to, aby byl nazýván jménem nevěstky, která kraluje nad deseti králi.

A v onen den se sedm žen chopí jednoho muže a řeknou: Budeme jíst svůj vlastní chléb a nosit svůj vlastní oděv; jen ať jsme nazývány tvým jménem, aby byla odňata naše potupa. Izajáš 4,1.

Neobstáli v první zkoušce týkající se stravy, neboť se rozhodli jíst svůj vlastní chléb místo chleba nebeského. Neobstáli v druhé zkoušce, v níž měli oslavit Boha tím, že by zjevovali Jeho charakter, avšak místo toho se rozhodli obléci svá vlastní roucha. Neobstáli ani ve třetí rozhodující zkoušce, neboť zjevovali jméno (charakter) šelmy, protože se rozhodli odmítnout jméno (charakter) Krista. Účelem, pro který Nimrod při první zmínce o Babylónu vystavěl město (stát) a věž (církve), bylo, aby si učinil jméno.

I řekli: Nuže, vystavme si město a věž, jejíž vrchol bude sahat až k nebi; a učinme si jméno, abychom nebyli rozptýleni po celé tváři země. Genesis 11,4.

Jméno je symbolem charakteru a prorockým charakterem osmé šelmy, která je z těch sedmi, je dvojí povaha spojení Církve (věž) a státu (město). V krizi posledních dnů se lidé rozdělí do dvou tříd.

„Mohou existovat pouze dvě skupiny. Každá strana je zřetelně označena buď pečetí živého Boha, anebo znamením šelmy či jejího obrazu. Každý syn a dcera Adamovi si za svého vůdce volí buď Krista, nebo Barabáše. A všichni, kdo se stavějí na stranu nevěrných, stojí pod Satanovým černým praporem a jsou obviněni z toho, že Krista zavrhlí a potupně s ním nakládali. Jsou obviněni z toho, že vědomě ukřižovali Pána života a slávy.“ Review and Herald, 30. ledna 1900.

Jedna skupina bude představovat obraz šelmy a druhá skupina bude představovat obraz Kristův. Jedna bude oděna v Kristovo svatební roucho a druhá skupina bude oděna do „svého vlastního oděvu“. Jedna skupina bude jíst nebeskou stravu a druhá bude jíst „svůj vlastní chléb“. Skupina, která jí svůj vlastní chléb a ponechává si svůj vlastní oděv, představuje „mnohé“, kteří byli povoláni hlasem třetího anděla, a jsou to ti „mnozí“, kteří budou poraženi při brzy přicházejícím nedělním zákonu. Jejich pokus vykoupit svůj ztracený stav, když se jejich charakter projeví v krizi nedělního zákona, je falešnou nadějí, že budou-li moci přijmout jméno římské nevěstky, toto učinění odejme jejich „potupu“.

V oné době je těch několik vyvolených vyzdviženo jako korouhev jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc a pak je ve verši čtyřicátém prvním uvedena další skupina, která tehdy „unikne“ ruce padělaného krále severu. Hebrejské slovo přeložené ve verši čtyřicátém prvním jako „unikne“ znamená uniknout takřka pro kluzkost a tento význam vyjadřuje představu, že držíte ve vodě kus mýdla a kvůli jeho kluzkosti vám vyklouzne z ruky. Základním prvkem významu tohoto slova, je-li užito v hebrejském jazyce, je to, že cokoli uniká, je něčím, co bylo před tímto únikem pod mocí toho, čemu uniká.

Ve verši čtyřicátém prvním je dovršeno trojitě spojení draka, šelmy a falešného proroka.

„Protestanti Spojených států budou v čele těch, kdo vztáhnou své ruce přes propast, aby uchopili ruku spiritismu; natáhnou se přes tuto bezednou hlubinu, aby si podali ruce s římskou mocí; a pod vlivem tohoto trojího spojení bude tato země následovat ve stopách Říma a pošlapávat práva svědomí.“ Velký spor, 588.

Když Spojené státy při nedělním zákoně spojí ruce se Spojenými národy a s papežstvím, existuje skupina lidí, kteří předtím byli v ruce papežství a kteří tehdy „uniknou“ z ruky padělaného krále severu. Tito lidé byli předtím drženi v sevření papežské moci. Tito lidé jsou na Herodově narozeninové hostině představeni Janem Křtitelem, který byl tehdy v zajetí římských žalářů a očekával smrt nebo vysvobození. Třída lidí, která při nedělním zákoně unikne ze zajetí papežství, je představena třemi kmeny, a proto symbolizuje trojí složení novodobého Babylóna.

Právě v tom čase vyzývá druhý hlas osmnácté kapitoly Zjevení tyto lidi, aby uprchli z Babylóna, aby neměli podíl na jejích soudech, které tehdy mají začít. Tento druhý hlas je hlasem Krista, avšak představuje hlas sto čtyřiceti čtyř tisíc, kteří tehdy mocným hlasem zvěstují poselství třetího anděla. Když ti, kdo uniknou z ruky (symbol podrobení), uniknou z ruky padělaného krále severu, naleznou pak ruku pravého krále severu.

Na hoře Karmel byli pobiti proroci Baalovi, a jako mužské falešné božstvo představují stát, zatímco proroci Aštarot představují církev. Eliáš pobil proroky Baalovy, čímž označil konec šestého království, ačkoli náboženství odpadlého protestantismu, představované Salome, bylo stále přítomno. Salome, odpadlý protestantismus, jakožto Salome svádí Heroda a deset králů souhlasí, že vstoupí do spojení církve a státu s osmou hlavou, která byla z těch sedmi hlav. Salome je tou, po níž ve svém srdci žádostivě touží smilný Herodes.

Já vám však pravím, že každý, kdo hledí na ženu, aby po ní zatoužil, již s ní zeizoložil ve svém srdci. Matouš 5,28.

Herodova incestní žádostivost v jeho srdci spojila jejich těla v jeho srdci, a proto se stal jedno se Salome.

Proto opustí muž svého otce i svou matku a přilne ke své ženě; a budou jedno tělo. Genesis 2,24.

Na Herodově narozeninové slavnosti se Herodes a Salome spojili a Herodes, který byl předobrazem Achabem, je hlavou deseti králů severního království. Při brzy přicházejícím nedělním zákonu končí šesté království šelmy ze země, když je rohy, které se staly jedním rohem představujícím spojení rohů Církve a Státu (obraz šelmy), usmrceno Eliášem. Salome potom svede Heroda, stane se s ním jedno a přesvědčí ho, aby její matce (světové Církvi) dal polovinu svého království (celosvětový Stát). Salome pak převzala vládu nad Achabem a jeho deseti kmeny, neboť všech deset králů je zajedno.

A deset rohů, které jsi viděl, je deset králů, kteří ještě neobdrželi království; ale dostávají moc jako králové na jednu hodinu spolu se šelmou. Ti mají jednu mysl a odevzdají svou moc i sílu šelmě. Zjevení 17,12.13.

Šelma, již odevzdává svou moc a sílu, je tou šelmou, na níž nevěstka sedí. Šelma představuje povahu obrazu, jímž je spojení církve a státu, přičemž žena (církev) v tomto vztahu vládne, neboť jde o latinské manželství, v němž příjmení nese jméno ženy a v němž žena panuje nad mužem, ve vzpouře proti pravému manželskému vztahu.

Ženě pak řekl: Velice rozmnožím tvé trápení i tvé početí; v bolesti budeš rodit děti; a tvá žádost bude k tvému muži, a on bude panovat nad tebou. Genesis 3,16.

Těch deset králů je jedné mysli a jednoho srdce.

„Zjevení 17,13–14 cituje. „Ti mají jednu mysl.“ Vznikne všeobecné pouto jednoty, jedna velká harmonie, konfederace satanových sil. „A dají svou moc a svou sílu šelmě.“ Tak se projeví táž svévolná, utlačovatelská moc proti náboženské svobodě, svobodě uctívat Boha podle diktátu

svědomí, jakou projevovalo papežství, když v minulosti pronásledovalo ty, kdo se odvážili odmítnout přizpůsobit se náboženským obřadům a ceremoniím římského katolicismu.“

„V boji, který bude veden v posledních dnech, se proti Božímu lidu sjednotí všechny zkažené mocnosti, jež odpadly od věrnosti zákonu Jehovovu. V tomto boji bude sobota čtvrtého přikázání velkým bodem sporu; neboť v přikázání o sobotě se veliký Zákonodárce ztotožňuje jako Stvořitel nebes a země.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, 983.

Deset králů, jejichž vůdcem je Achab neboli Herodes, bylo svedeno Salome, dcerou Herodiady. Organizace spojených národů, která je při nedělním zákonu svedena Salome, falešným náboženstvím odpadlického protestantismu, a která byla dříve šestým královstvím biblického prorockví, přebírá vládu nad královstvím deseti králů, kteří se všichni shodují, že dají polovinu svého království náboženství katolicismu. Toto jednomyslné rozhodnutí činí proto, že všichni králové byli svedeni svůdným tancem Salome. Shodují se, že vloží svou sjednocenou sílu do díla zabíjení těch, které představuje Jan Křtitel.

Šelma (Organizace spojených národů) je řízena předním králem (dcerou Jezábel). Jezábel vedla svou dceru k tomu, aby navázala cizoložný a incestní vztah s Herodem a ostatními králi, neboť je matkou nevěstek. Je kuplířkou své vlastní dcery. Herodes, Achab a Organizace spojených národů byli svedeni falešným prorokem, jímž jsou Spojené státy. Spojené státy přestávají být šestým královstvím, když byli pobiti Baalovi proroci, a proroci Aštarot (Salome) se okamžitě stávají vládnoucí mocí sedmého království, neboť ve světě opakují to, čeho právě dosáhli ve Spojených státech.

Šelma jsou králové, kteří jsou ve vztahu s dcerou nevěstky, a nevěstka je žena, která vládne nad šelmou. Ježíš znázorňuje konec nějaké věci počátkem téže věci. Právě tak, jako znázornění osmi království v sedmnácté kapitole Zjevení odpečetilo osm království ve druhé kapitole Daniele, šelma a žena, která sedí na šelmě, odpečetují další prorockou pravdu, jež je založena na tom, že první představuje poslední.

Sedmnáctá kapitola Zjevení je posledním odkazem na království biblického prorockví, a proto vyžaduje, aby druhá kapitola Danielova, která je prvním odkazem na království biblického prorockví, z prorocké nutnosti rovněž představovala osm království, z nichž osmé království bylo z těch sedmi. Stejně tak soud nad ženou a šelmou, na níž sedí, v sedmnácté kapitole musí být znázorněn v prvním soudu nad nevěstkou roku 1798.

Anděl Jana na počátku sedmnácté kapitoly zpravuje, že mu ukáže soud nad velikou nevěstkou a nad šelmou, na níž sedí. První chvíle, kdy byla nevěstka souzena, byla správně chápána jako rok 1798, kdy papežství obdrželo svou smrtelnou ránu a nastal čas konce. Když je však v prorockých dějinách znázorněn „čas konce“, vždy se vyskytují dva mezníky symbolizované osobami. Narození Árona a jeho bratra Mojžíše bylo v oněch dějinách časem konce. Tyto dva mezníky předobrazovaly narození Jana Křtitele a o šest měsíců později jeho bratrance Ježíše, čímž označily čas konce pro ony dějiny. Na konci sedmdesátiletého zajetí, které předobrazuje čas konce v roce 1798, jsou dva mezníky času konce Dárius a jeho synovec Kýros. Společně předobrazují Reagana a prvního Bushe v čas konce roku 1989.

Rok 1798, který byl časem konce, kdy byla v milleritské historii odpečetěna kniha Daniel, označil prorockou smrt politického prvku šelmy katolicismu. Napoleonův generál Berthier vstoupil přímo do Vatikánu, zatkl papeže a ukončil politickou moc šelmy katolicismu. O rok později, roku 1799, žena, která po staletí jela na této šelmě, představovaná papežem, zemřela v zajetí. Soud nad nevěstkou zahrnuje i soud nad šelmou, kterou užívala k vládě nad národy. Sedmnáctá kapitola Zjevení označuje jak soud nad šelmou, tak i nad nevěstkou, která nad šelmou vládne a jede na ní.

„Svět je plný bouří, válek a svárů. Avšak pod jednou hlavou — papežskou mocí — se lidé sjednotí, aby se postavili proti Bohu v osobě Jeho svědků.“ Testimonies, svazek 7, 182.

Osmou hlavou, která je z těch sedmi, je papežská moc, jež vládne nad šelmou složenou z deseti králů, kteří jsou ovládáni dcerou nevěstky sedící na šelmě. Prvky osmého království, které je z těch sedmi, musí být patrné v osmém a posledním prezidentovi, který je z těch sedmi prezidentů, až bude ve Spojených státech utvořen obraz šelmy. Spojení odpadlických rohů republikanismu a protestantismu musí mít „hlavu“, která vládne nad obrazem šelmy, a tímto vládcem bude mimořádný diktátor.

V této studii budeme pokračovat v příštím článku.

Píseň, žalm Asafův. Bože, nemlč, nebud' zticha a nezůstávej nečinný, Bože. Neboť hle, tvoji nepřátelé hlučí a ti, kdo tě nenávidí, pozvedli hlavu. Úkladně se radí proti tvému lidu a smlouvají se proti tvým skrytým. Říkají: Pojďte a vyhladíme je, aby nebyli národem, aby jméno Izraele již nebylo připomínáno. Neboť se jednomyslně radili spolu, proti tobě uzavřeli smlouvu: stany Edómu a Izmaelci, Moáb a Hagarénští, Gebal, Amón a Amálek, Pelištejci s obyvateli Týru; také Aššúr se k nim připojil, pomohli synům Lotovým. Sela. Žalmy 83:1–8.